

PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 112/23

Luksemburgā, 2023. gada 29. jūnijā

Ģenerālvokātes secinājumi lietā C-61/22 | *Landeshauptstadt Wiesbaden*

Ģenerālvokāte L. Medina uzskata, ka obligāta pirkstu nospiedumu noņemšana un glabāšana personas apliecībās ir spēkā

Regula 2019/1157¹ nosaka pienākumu no 2021. gada 2. augusta katrā dalībvalstu jaunizsniegtā personas apliecībā uz īpaši droša datu nesēja iestrādāt apliecības turētāja pirkstu nospiedumus².

2021. gada novembrī kāds Vācijas pilsonis iesniedza pieteikumu Vīsbādenes pilsētai (Vācija), lai viņam tiktu izsniegta jauna personas apliecība. Pieteikumā viņš īpaši lūdza, lai personas apliecība tiktu izsniegta bez pirkstu nospiedumu attēla iekļaušanas tās mikroshēmā.

Vīsbādenes pilsēta noraidīja pieteikumu, citastarp pamatojoties uz to, ka personas apliecību nevar izsniegt bez tās turētāja pirkstu nospiedumu attēla, ņemot vērā, ka kopš 2021. gada 2. augusta jauno personas apliecību mikroshēmā obligāti jāslabā pirkstu nospiedumu attēls.

Vīsbādenes Administratīvajai tiesai, kurā šajā ziņā tika celta prasība, ir šaubas par Regulas 2019/1157 spēkā esamību un līdz ar to par pirkstu nospiedumu noņemšanas un glabāšanas Vācijas izsniegtajās personas apliecībās obligāto raksturu. It īpaši šī tiesa vēlas noskaidrot, pirmkārt, vai atbilstīgais pamats Regulas 2019/1157 pieņemšanai bija LESD 21. panta 2. punkts, nevis LESD 77. panta 3. punkts; otrkārt, vai Regula 2019/1157 ir saderīga ar Hartas 7. un 8. pantu, tos lasot kopsakarā ar Hartas 52. panta 1. punktu; un, treškārt, vai minētā regula ir saderīga ar pienākumu veikt datu aizsardzības ietekmes novērtējumu saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas³ 35. panta 10. punktu.

Šīsdienas secinājumos ģenerālvokāte Laila Medina **vispirms secina: ir atbilstīgi, ka Regula 2019/1157 ir pieņemta, pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu**, ar mērķi atvieglot Savienības pilsoņu tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstīs izmantošanu.

Šajā ziņā viņa norāda, ka šīs tiesības ļauj Savienības pilsoņiem iekļauties citu uzņēmējas dalībvalsts iedzīvotāju ikdienas dzīvē. Tādējādi valsts izsniegtām personas apliecībām ir tādas pašas funkcijas kā attiecībā uz šiem iedzīvotājiem, un tas nozīmē, ka tikai uzticams un autentisks personu apliecinošs dokuments atvieglo pilnvērtīgu brīvas pārvietošanās izmantošanu.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/1157 (2019. gada 20. jūnijs) par Savienības pilsoņu personas apliecību un Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, izsniegto uzturēšanās dokumentu drošības uzlabošanu (OV 2019, L 188, 67. lpp.) 3. panta 5. punkts.

² Par šo pašu pienākumu attiecībā uz pasēm skat. 2013. gada 17. oktobra spriedumu *Schwarz*, C-291/12 (skat. paziņojumu presei Nr. 135/13).

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.) 35. panta 10. punkts.

Valsts izsniegtu personas apliecību formāta vienvēidošana un to uzticamības uzlabošana, izmantojot drošības standartus, tostarp digitālos pirkstu nospiedumus, tieši ietekmē šo tiesību izmantošanu, padarot šīs apliecības uzticamākas, un tādējādi dalībvalstu iestādes un pakalpojumu sniedzējas struktūras tās labprātāk atzīst. Galu galā tas nozīmē mazāk neērtību, izmaksu un administratīvo šķēršļu Savienības pilsoņiem, kuri izmanto pārvietošanās brīvību.

Visbeidzot ģenerālvokāte uzskata, ka LESD 77. panta 3. punktā Padomei piešķirtā kompetence ir jāsaprot kā tāda, kas attiecas tikai uz robežkontroles politikas jomu. Savienības pasākums, kas pārsniedz šo konkrēto saturu, kā tas ir Regulas 2019/1157 gadījumā, neietilptu šīs LESD tiesību normas tvērumā.

Turpinājumā ģenerālvokāte **izvērtē, vai pienākums noņemt un glabāt divu pirkstu nospiedumu attēlus ir nepamatots pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojums saistībā ar personas datu apstrādi.**

Viņas ieskatā ar Regulu 2019/1157, ar kuru tiek ieviesti līdzīgi pasākumi tiem, kurus Tiesa attiecībā uz pasēm izvērtēja spriedumā *Schwarz*, tiek ierobežotas Hartas 7. un 8. pantā garantētās tiesības. Tāpēc ir jāpārlicinās, vai šī apstrāde ir attaisnojama, pamatojoties uz Hartas 52. panta 1. punktu.

Attiecībā uz to, vai no Regulas 2019/1157 izrietošie ierobežojumi atbilst vispārējās nozīmes mērķim, ģenerālvokāte uzskata – ņemot vērā, ka viendabīguma trūkums attiecībā uz valsts izsniegtu personas apliecību formātiem un drošības parametriem palielina falsifikācijas un dokumentu viltošanas risku, **ar Regulu 2019/1157 ieviestie ierobežojumi**, kuru mērķis ir novērst šo risku un tādējādi veicināt šo apliecību atzīšanu dalībvalstīs, **sasniedz šādu mērķi.**

Turklāt viņa uzskata, ka šie ierobežojumi ir **piemēroti, nepieciešami un nepārsniedz to, kas nepieciešams**, lai sasniegtu šīs regulas galveno mērķi. It īpaši nešķiet, ka pastāvētu tikpat piemērota, bet mazāk aizskaroša metode par pirkstu nospiedumu noņemšanu un glabāšanu, lai salīdzinoši tikpat efektīvi sasniegtu šīs regulas mērķi. Papildus minētajam Regula 2019/1157 sniedz pietiekamus un piemērotus pasākumus, kas garantē, ka biometrisku identifikatoru iegūšana, glabāšana un izmantošana tiek efektīvi aizsargāta pret neatbilstošu apstrādi un ļaunprātīgu izmantošanu. Šie pasākumi garantē, ka biometriskie identifikatori, kas tiek glabāti jaunizsniegtā apliecībā, pēc apliecības izsniegšanas paliek tikai apliecības turētāja rīcībā un nav publiski pieejami. Regula 2019/1157 neparedz arī juridisku pamatu valsts datubāzu vai centralizētas datubāzes Savienības līmenī izveidei vai uzturēšanai.

Visbeidzot par to, vai Regula 2019/1157 ir pieņemta saderīgi ar VDAR 35. panta 10. punktā noteikto pienākuma veikt ietekmes uz datu aizsardzību novērtējumu, ģenerālvokāte norāda, ka VDAR un Regula 2019/1157 ir sekundārie tiesību akti, kas Savienības tiesību avotu hierarhijā ir vienāda ranga. Turklāt no VDAR nekādā ziņā neizriet, ka tās 35. panta 1. punktā paredzētais pienākums veikt ietekmes novērtējumu ir saistošs Savienības likumdevējam, un šajā tiesību normā nav arī noteikts neviens kritērijs, attiecībā pret kuru būtu jāizvērtē citas Eiropas Savienības sekundāro tiesību normas spēkā esamība. Tāpēc ģenerālvokāte uzskata, ka Eiropas Parlamentam un Padomei likumdošanas procedūras laikā, kuras noslēgumā tika pieņemta Regula 2019/1157, nebija pienākuma veikt ietekmes novērtējumu.

PIEZĪME. Ģenerālvokāta secinājumi Tiesai nav saistoši. Ģenerālvokāta uzdevums ir, rīkojoties pilnīgi neatkarīgi, piedāvāt Tiesai juridisku risinājumu viņam nodotajā lietā. Tiesas tiesnešu apspriedes par šo lietu sāksies tikai tagad, un spriedums tiks pasludināts vēlāk.

PIEZĪME. Ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu dalībvalstu tiesas lietas iztiesāšanas gaitā var uzdot Tiesai jautājumus par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Pašu pamatlietu Tiesa neiztiesā, taču valsts tiesai tā ir jāatrisina atbilstīgi Tiesas nolēmumam. Šis nolēmums ir vienlīdz saistošs arī citām dalībvalstu tiesām, ja tām jāatrisina līdzīga problēma.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.
Pilns secinājumu [teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē to sniegšanas dienā.
Kontaktpersona presei: Marta Ošleja ☎ (+352) 4303 6005.
Secinājumu nolasīšanas attēli ir pieejami [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Palieciet ar mums!

